

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2108/2019
04.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића, Илије Зиндовића, Бранислава Босиљковића и Бисерке Живановић, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душан Црномарковић, адвокат из ..., против тужених: АД „ББ“ ... чији је пуномоћник Весна Станимировић, адвокат из ... и АД „ВВ“ ..., чији је пуномоћник Снежана Раденковић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог АД „ББ“ изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/19 од 01.04.2019. године, у седници одржаној 04.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог АД „ББ“ ..., изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/19 од 01.04.2019. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог АД „ББ“ Београд, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/19 од 01.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2595/17 од 27.11.2017. године, ставом првим и другим изреке усвојен је тужбени захтев, па су обавезани тужени да тужилци, за период од 01.11.2014. до 31.08.2015. године, на име накнаде трошкова исхране за време рада солидарно плате 40.956,51 динар са законском каматом од 05.05.2018. године до исплате и 15.293,38 динара на име обрачунате затезне камате, као и 10.569,50 динара на име накнаде за регрес за време коришћења годишњег одмора са законском каматом од 05.05.2018. године до исплате и 03.915,37 динара на име обрачунате затезне камате. Ставом трећим изреке обавезан је тужени „ВВ“ да тужилци, за период од 01.09.2015. до 31.03.2018. године, на име накнаде трошкова исхране за време рада плати 131.445,66 динара са законском каматом од 05.05.2018. године до исплате и 20.475,75 динара на име обрачунате затезне камате, као и 32.765,45 динара на име накнаде за регрес за време коришћења годишњег одмора са законском каматом од 05.05.2018. године до исплате и 5.029,50 динара на име обрачунате затезне камате. Ставом четвртим изреке обавезани су тужени да тужилци солидарно накнаде

трошкове парничног поступка од 76.315,00 динара са законском каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 637/19 од 01.04.2019. године, жалбе парничних странака су одбијене, као неосноване и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужени АД „ББ“ ... је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном, применом члана 404. ЗПП, ради уједначавања судске праксе.

Применом члана 404. став 1. наведеног Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према став 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом одлучено је о исплати тужиљи накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за време коришћења годишњег одмора, којом је утврђено да је захтеви тужиље основан, а да је тужени АД „ББ“ ..., солидарно обавезан да са туженим АД „ВВ“ ..., плати тужиљи утврђену накнаду за период до 01.09.2015. године, када је тужилца преузета у АД „ВВ“, закључењем анекса уговора о раду са овим туженим.

У конкретном случају побијана одлука донета је у складу са правним схватањем израженим у одлукама Врховног касационог суда, о постојању пасивне легитимације тужених и њиховој солидарној обавези према тужиљи. Сходно изнетом, Врховни касациони суд налази да у овом предмету није потребно одлучивати о ревизији ради новог тумачења права, разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни ради уједначавања судске праксе, па нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог, као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. став 1. ЗПП, на основу чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате накнаде за топли оброк и регрес поднета је 18.12.2017 године, вредност побијаног дела правноснажне пресуде је 260.450,12 динара, што

према средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, представља динарску противвредност испод 40.000 евра.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија туженог недозвољена, применом одредбе члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Председник већа – судија

Весна Поповић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић